

Je wordt morgen vier en dertig, had zijn moeder tot hem gezegd. Voor het eten heb je altijd druk werk, 's avonds dikwijls nog vergaderingen en aan uitgaan denk je niet. Na mijn dood zal je de huiselijkheid, waaraan je gewend bent, erg missen en dan zal 't je moeilijk vallen een goede vrouw te vinden. Daarom heb ik een meisje te logeeren gevraagd, die een uitstekende partij voor je zou wezen. Zij is buiten opgevoed, niet verwend, zachtzinnig van aard, ziet er goed uit en krijgt na den dood van haar moeder een aardig stuivertje mee.

Toen had hij ze gezien, toen had hij ze gevraagd en toen had hij ze dadelijk gekregen.

In den beginne — ja, nu schoot alles hem weer te binnen — was 't hem wel eens zonderling te moede geworden, wanneer zij met haar doordringende grijze oogen hem zoo vreemd, zoo peinzend, vragend en dwepend tegelijk, aanstaarde. — Net de blik, waarmee zij Siria had aangezien. — Maar allengs was hij aan haar gewend geraakt en had hij haar hoe langer hoe meer lief gekregen.

Zij was zoo eenvoudig, zoo heelemaal vrij van de vrouwelijke kunsten, die hem schuw maakten.

God, God, wat had hij zich op dien trouwdag gelukkig gevoeld!

En daarvóór, als zij hand in hand zaten, of gearmd door de boschjes wandelden! — Verrukkelijke tijd! Hoe duidelijk had hij 't beseft, dat zijn leven zooveel voller, zooveel rijker, zooveel menschelijker was geworden! — Ja, dat was toch wel liefde, ware wederzijdsche liefde geweest.

Hij herinnerde zich echter ook onaangename, drukkende momenten.

Wanneer dat zonderlinge, stomme, onderzoekende aankijken lang duurde, was de vraag wel eens bij hem opgekomen, of zij misschien een onuitgesproken verlangen koesterde, dat hij raden moest, doch waaraan hij toch niet zou kunnen voldoen, indien hij 'tkende.

Dat was natuurlijk onzin; maar een bevredigende opheldering van haar zonderling doen had zij hem toch nooit gegeven. Meestal overviel haar zoo'n bui 's avonds en dan vroeg hij, om er een eind aan te maken:

„Wil je een spelletje jassen of dammen?”

Zelden was zij in dergelijke oogenblikken te bewegen geweest de eene of andere bezigheid ter hand te nemen.

Met horten, stooten en lange pauzen bleven zij aan het praten, totdat zij eindelijk, driftig opspringend, aan de piano ging zitten en zwijgend door-speelde, zoolang hij bleef.

Muziek was de eenige liefhebberij, die zij gemeen hadden; toch hield Emma er anders van dan hij.

Hij woonde graag een mooi concert bij en wilde ook 's avonds t'huis wel eens naar een paar stukjes luisteren. *Zij* daarentegen beweerde, dat iemand voor elk stuk in een verschillende [stemming moet zijn, die zich niet liet commandeeren en veroordeelde dus alle concerten en alle concert-programma's. *Zij* neuriede ook den ganschen dag door, nu eens dit dan weer dat. Al gauw had hij haar moeten verzoeken dit ontzenuwende gebrom te bewaren voor de uren, die hij buitenshuis doorbracht.